

U zult bij het zien van deze foto begrepen hebben, dat we ons swien weer gevangen hebben. Inderdaad, we hebben bewezen echte „swienvangers” te zijn. (Swienvangers = bijnaam van de Westerwolders). Eindelijk is het doel van de reis bereikt. We zien Harm Lutjeboer (1847—1933) met zijn jachthond Bravo voor de woning, die destijds op de hoek Luringstraat—Dorpsstraat stond. Deze Harm Lutjeboer was een zoon van Engel Lutjeboer, die in 1811, toen wij onze familienaam moesten vaststellen, waarschijnlijk keuterboer was. Harm is dat ook. Daarnaast heeft hij andere inkomsten: de berenhouderij, de jacht, het smokkelen van „foezel”. Verder kon men in de voorkamer van deze woning ook nog een borrel kopen. De heer Lutjeboer had n.l. een „stille knip”, d.w.z. een café zonder vergunning. Hiervan kende men er in dit dorp wel meer. Maar men zegt dat de tapperij van Harm het drukst bezocht werd. Geen wonder: Harm was een vrolijk en plezierig man, die altijd vol grappen zat. Had hij bijvoorbeeld iets nodig voor de boerderij dan ging hij naar Geert Hidding van de Beukenweg om het te lenen en zei dan: „Doe waist ja ook nich van truggebrengh’n. Ik wol geern mien schöp eevm ophoalen”.

Soms kwam er controle van de marechaussee uit Stadskanaal. Wilke Veldhuis, de veldwachter, waarschuwde dan even en zei: „Mörn komt ze van 't Knoal, ie zett'n de vlezzen doar man under 't berre, dan kontreleer ik doar mörn wal”. Na de inspektie verscheen Veldhuis: „Goud afloop'n nich?”. „Joa Veldhoes, mie döcht doar mout wie man aine op drink'n!”

100

101